

Arrest

nr. 312 166 van 30 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 28 april 2022 wijst evenwel uit dat verzoeker een leeftijd heeft van vermoedelijk 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar.

1.2. Op 26 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 23 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse staatsburger van Pashtu-origine. U bent moslim. U bent geboren op 1 januari 2004 in [N.Q.], [L.B.], district Muhmand Dara, provincie Nangarhar, waar u leefde bij uw ouders en uw oom langs vaderszijde. Uw vader is zes of zeven jaar geleden overleden. U bent ongehuwd. U heeft drie broers en een zus. U werkte in de landbouw op het land van uw vader, die veel landbouwgronden had.

Uw oom [A.G.] en uw neef [M.G.] werkten beiden voor het leger in Afghanistan. Op de 13de van de 5de maand van 1397, Afghaanse kalender (5 augustus 2018 volgens de gregoriaanse kalender), was er een operatie georganiseerd door een speciale eenheid van de overheid waarbij twee Taliban-leden in uw dorp werden gearresteerd en meegenomen. Toen de speciale eenheid was weggegaan is jullie huis, waar ook uw oom woonde, in de namiddag door de Taliban aangevallen waarbij er werd geschoten en een raket werd afgevuurd. De Taliban, die vanaf het begin wisten dat uw oom en neef voor het leger werkten via een verre neef van uw vader die voor de Taliban werkte en ook een Taliban-leider was, beschuldigden jullie van spionage. Bij de aanval werden uw moeder, uw broer en uw oom geraakt en verwond. Allen werden naar een ziekenhuis gebracht. U was eveneens thuis tijdens de aanval door de Taliban maar werd niet gewond. Toen de Taliban na een maand doorhad dat jullie niet overleden waren tijdens de aanval, werd uw oom bedreigd en werd ook gezegd dat, als uw oom en uw neef zichzelf niet zouden overhandigen aan de Taliban, de Taliban dan ook u zou meenemen. Toen de Taliban bij jullie thuis aankwam en naar u op zoek waren, liep u weg en verborg u zich bij de malik. U bracht de nacht door in het huis van de malik en bent 's morgens vroeg vertrokken naar Kabul. Vanuit Kabul vluchtte u uit Afghanistan naar Pakistan. U ging vervolgens naar Iran waar u ongeveer een jaar en vijf maanden verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Turkije waar u ongeveer een jaar en vier maanden verbleef. Via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk reisde u verder naar België waar u aankwam op 20 april 2022.

Uw oom werkte na de aanval door de Taliban gedurende drie jaar verder voor de lokale politie. Uw neef werkte verder in het leger. Uw oom en uw neef zijn wel onmiddellijk na de machtsovername door de Taliban naar het buitenland vertrokken en verblijven nu in Iran.

U diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 21 april 2022.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: foto's van uw neef en oom in het leger (kopie), de lidkaart van uw neef bij het leger (kopie), de lidkaarten van uw oom bij het leger en de politie (kopie), medische documenten van uw oom (kopie), een foto van uw broer die verwond werd (kopie), medische documenten van uw broer (kopie), taskara's van uzelf en uw familie (kopie), een certificaat van het werk van uw oom (kopie), medische documenten van uw moeder (kopie), een formulier van uw oom van de lokale politie (kopie), een foto van u met uw neef (kopie), informatie van uw neef over checkposten (kopie), een certificaat van uw neef in het leger (kopie), een certificaat van een opleiding radiocommunicatie van uw neef (kopie) en drie 3 certificaten van uw neef in het leger (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban omwille van het vroegere werk van uw oom en uw neef bij het leger.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Uw asielaanvraag is immers ongeloofwaardig.

Ten eerste legt u bij de DVZ en het CGVS inconsistente verklaringen af over de oorsprong van uw problemen in Afghanistan. Bij het CGVS begint u uw asielrelaas met de operatie van de speciale eenheid, op de 13de van de 5de maand van 1397 (5 augustus 2018 volgens de gregoriaanse kalender), waarbij twee leden van de Taliban werden gearresteerd. Naar aanleiding van die operatie en de beschuldiging dat jullie informatie hebben doorgegeven aan de overheid werd jullie huis in de namiddag door de Taliban aangevallen (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 12-13). Het is dan toch wel zeer opmerkelijk dat u over die oorsprong van uw problemen en over die operatie op de 13de van de 5de maand van 1397 helemaal niets heeft vermeld bij de DVZ (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u bij DVZ wel degelijk heeft gesproken over de operatie van de speciale eenheid maar dat dit niet werd genoteerd. U gaf aan dat er enkel een samenvatting werd genoteerd (CGVS, [M.], 26.06.2023, 19-20). Deze uitleg is echter weinig geloofwaardig gezien u bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de mogelijkheid kreeg om opmerkingen bij het gesprek bij de DVZ weer te geven. U heeft niets verklaard over weglatingen bij het noteren van uw verklaringen bij DVZ (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 2-3) terwijl we redelijkerwijze toch zouden mogen verwachten dat u het toch wel degelijk zou vermelden indien men bij DVZ de oorsprong van uw problemen, toch geen detail, niet genoteerd zou willen hebben. Bij de DVZ gaf u dan wel aan dat verre neven van uw vader lid waren van de Taliban. Toen uw vader die veel landbouwgrond had, was gestorven, zes tot zeven jaar geleden, zochten die neven steeds een reden om de gronden van uw vader in beslag te nemen (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bij het CGVS vermeldt u die problemen, door de landbouwgronden die de Taliban wou, dan weer helemaal niet, zelfs niet op de expliciete vraag, die tot twee maal toe werd gesteld, of er nog andere zaken waren die de neef van uw vader, die Taliban-leider was, heeft gedaan om jullie in de problemen te brengen (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd kan u niet uitleggen waarom u dat niet eerder aan bod bracht bij het CGVS (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 20). Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legt u wel bijzonder volatiële verklaringen af over het moment waarop de Taliban wist dat uw oom en uw neef voor het leger werkten. Deze constatering wijzen allerm minst op een doorleefd verhaal. Zo verklaarde u in eerste instantie dat de Taliban al vele jaren wist dat uw oom en neef voor het leger werkten. Wanneer gevraagd werd of dat een tiental jaren betreft geeft u aan dat de Taliban kort voor de operatie op de hoogte was. Wanneer u verder werd gevraagd hoe lang voor de operatie dat dan was verklaarde u dan plots niet precies te weten wanneer de Taliban op de hoogte was. U gaf aan dat uw oom drie jaar en uw neef rond acht jaar of acht en een half jaar voor de overheid hebben gewerkt. Wanneer dan verder werd gevraagd of de Taliban, vanaf het begin van de tewerkstelling van uw oom en neef bij de overheid, op de hoogte waren dat uw oom en neef effectief werkten voor de overheid, verklaarde u dat dit inderdaad zo was, en dit tot tweemaal toe (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 14-15), wat op zijn minst toch in contrast staat met uw eerdere bewering dat de Taliban pas kort voor de operatie op de hoogte was. Ook deze constataties brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Ten derde is het weinig logisch dat er geen eerdere incidenten of geweldplegingen door de Taliban ten aanzien van uw oom en neef of uw familie hebben plaatsgevonden (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 15) gezien de Taliban volgens uw verklaringen wel degelijk aanwezig was in uw dorp tot twee jaar voor de totale machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 10) en gezien die Taliban volgens uw verklaringen dus wel degelijk op de hoogte was, van in het begin, dat uw oom en neef voor het leger werkten (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 14-15). Uw oom en neef kwamen immers om de zes maanden voor een maand naar huis (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 15), wat de Taliban dus de mogelijkheid gaf om uw oom en neef aan te vallen. Dat uw oom en neef telkens gedurende een maand stiekem in het huis konden verblijven (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 15), terwijl de Taliban aanwezig was en wist dat uw oom en neef voor het leger werkten en ongetwijfeld ook wist dat ze soms verlof hadden, is niet geloofwaardig. Al is het maar omdat er ook dorpelingen pro-Taliban waren (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 16), die makkelijk de informatie dat uw oom of uw neef thuis waren konden doorgeven. De Taliban wist in ieder geval direct na de speciale operatie dat uw oom en neef aanwezig waren in het huis op de 13de van de 5de maand van 1397, gezien de aanval die toen plaats had op jullie huis. De Taliban had het volgens uw verklaringen blijkbaar gehoord dat uw oom en neef naar huis waren gekomen (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 16). Ook voorgaande vaststellingen zijn allerm minst bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde is het wel heel opmerkelijk dat de Taliban voor een maand lang zou hebben gedacht dat uw oom, uw neef, uzelf en andere familieleden waren overleden bij de aanval, met een raket en machinegeweren, op jullie huis op de 13de van de 5de maand van 1397 (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 21). De Taliban had op dat moment immers de macht in het dorp en er was ook de verre neef, een leider van de Taliban, die een woning had in het dorp (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 22). De Taliban had dus alle mogelijkheden om de impact van de aanval op jullie huis en op jullie zelf na te gaan. Dat het slechts na een maand uitkwam dat jullie niet werden gedood (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 25) is totaal ongeloofwaardig. U geeft in dit verband aan dat uw familieleden die werden getroffen bewusteloos waren en de Taliban dus niet kon zien of ze gestorven waren of niet (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 21). U verklaarde ook dat uw familieleden die gewond waren naar het ziekenhuis werden gebracht door de dorpelingen (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 21). Dat de Taliban die de

controle had over het dorp en aan wie sommige dorpingen ook loyaal waren niet zou kunnen zien tot wat hun aanval al dan niet had geleid of op zijn minst te weten zou komen dat uw familieleden naar het ziekenhuis werden gebracht is echter ronduit onaannemelijk. Uw ongeloofwaardige verklaringen in dit verband doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten wijzen niets aan de voorgaande appreciatie. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat alle door u neergelegde documenten kopieën zijn. Kopieën hebben een geringe bewijswaarde gezien ze makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. De taskara's van uzelf, uw oom, uw neef, uw vader, uw moeder, en uw drie broers hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Deze documenten vormen immers hoogstens een begin van bewijs met betrekking tot de identiteit van uzelf en uw familieleden. De taskara's zijn bovendien wazig zodat de persoon op de foto moeilijk identificeerbaar is. De taskara's zijn dan ook niet bruikbaar om vergeleken te kunnen worden met andere foto's van vermeende familie. De foto's van uw neef en oom laten mannen in legeruniform zien maar er kan niet worden vastgesteld of er een familieband met u is gezien de gezichten van de personen op de foto's te wazig zijn. Bovendien draagt een van de mannen op de foto's een zonnebril. Met betrekking tot de lidkaart van uw neef bij het leger, het certificaat van uw neef in het leger, het certificaat van een opleiding radiocommunicatie van uw neef, de 3 certificaten van uw neef in het leger, de lidkaarten van uw oom bij het leger en de politie, het certificaat van het werk van uw oom en het formulier van uw oom van de lokale politie dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de door u aangevoerde vervolgingsfeiten. Ook de informatie van uw neef over checkposten kan makkelijk worden gefabriceerd en heeft aldus weinig bewijswaarde. De foto van uw broer die verwond werd toont niet aan in welke context die verwondingen werden opgelopen. De medische documenten van uw broer, de medische documenten van uw oom en de medische documenten van uw moeder zijn hoogstens een aanwijzing voor opgelopen verwondingen maar tonen evenmin aan in welke context de verwondingen werden opgelopen. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De foto van u met uw neef heeft an sich geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

Bovendien dient het CGVS nog op te merken dat, indien het geloofwaardig zou zijn dat uw oom en uw neef bij het Afghaanse leger werkten, quod non in casu, dit nog niet automatisch betekent dat u ook een vrees voor vervolging omwille van die redenen zou hebben. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom en uw neef voor het leger werkten en daardoor werden bedreigd door de Taliban. Er kan omwille van de hoger aangebrachte redenen echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw oom en neef toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Het loutere feit echter dat u een familielid bent van vroegere leden van het leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat ze zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien moet verder ook worden opgemerkt dat u helemaal geen bewijzen heeft voorgelegd die moeten aantonen dat uw oom en neef zich nu ook in Iran bevinden, en dit sinds de machtsovername door de Taliban

zoals u verklaarde, waardoor u ook op die manier niet kan aantonen dat uw oom en neef, omwille van problemen door hun functies bij het leger, Afghanistan moesten verlaten. Tot slot dient u er nog verder op te worden gewezen dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat, na uw vertrek uit Afghanistan, andere familieleden van u nog bezoek zouden hebben gekregen van de Taliban, wat dus evenmin wijst op de vermeende problemen van uw oom en neef omwille van hun werk (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 11-12).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw late adolescentie in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over uw leeftijd op het moment van indienen van uw verzoek om internationale bescherming geen duidelijkheid schept over hoe oud u was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Op basis van een leeftijdstest werd met grote wetenschappelijk zekerheid bepaald dat op het moment van de test een leeftijd van 19,7 jaar, met standaarddeviatie van 1,5 jaar, een goede schatting was. Gelet op uw verklaring dat u ongeveer drie jaar voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming uit Afghanistan vertrok, wat op zich overigens een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig begin van bewijs, zou u dus tussen de 15 en 18 jaar oud geweest zijn op het moment van uw vertrek. Bovendien stelt u de Koran gestudeerd te hebben in de madrassa in Afghanistan (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verspreid over twee middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft, geeft verzoeker allereerst een theoretische uiteenzetting. Hij betoogt verder dat hij voldoet aan alle voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, waarna hij kort zijn asielrelaas nog eens weergeeft. Zo wijst hij erop dat hij een vrees heeft om te worden gedood door de taliban omdat hij en zijn familie als spionnen werden beschouwd. Hij betoogt dat zijn oom A.G. en zijn neef M. voor het Afghaanse leger werkten en dat de taliban hiervan op de hoogte waren. Naar aanleiding van een aanval door de overheid op de taliban op 5 augustus 2018, stelt hij dat zijn woning door de taliban werd aangevallen en zijn moeder, broer en oom hierbij gewond raakten. Een aantal dagen na deze aanval, zo vervolgt hij, kwamen de taliban opnieuw naar de woning om hem te arresteren. Verzoeker is dan ook van mening dat hij zijn vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn oom en neef aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven inzake de verschillende aspecten van zijn vluchtrelaas en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker betwist in eerste instantie dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat hij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over de oorsprong van zijn problemen in Afghanistan. Hij merkt op dat in de bestreden beslissing de operatie van 5 augustus 2018 tegen de taliban niet wordt betwist. Verder betoogt hij dat het “*algemeen gekend*” is dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) inhoudelijk zeer beperkt is en de verzoeker er slechts een beperkte tijd wordt toegekend. Hij geeft aan dat een aantal elementen van zijn relaas niet werden genoteerd omdat hij nog “*de tijd zou krijgen om zijn verhaal bij CGVS weer te geven*”. Hij is aldus van oordeel dat relevante informatie, wegens tijdsgebrek, gewoon werd weggelaten bij de DVZ en stelt hiervoor niet verantwoordelijk te zijn.

In tweede instantie gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing dat hij zeer volatiele verklaringen heeft afgelegd aangaande het moment waarop de taliban wisten dat zijn oom en neef voor het

Afghaanse leger werkten en dat dit allerm minst wijst op een doorleefd verhaal. Hij stelt dat het gaat om een inschattingfout van verweerder. Uit het dossier blijkt volgens hem duidelijk dat de taliban vanaf het begin van de tewerkstelling reeds op de hoogte waren van de werkzaamheden van zijn oom en neef voor het Afghaanse leger en dit door een verre neef van zijn vader die een talibanleider was. Hij wijst er op dat hij deze stelling tot tweemaal toe heeft verdedigd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waardoor hij wel degelijk coherente verklaringen heeft afgelegd. Hij voegt hier nog aan toe dat het, gezien deze verre neef die voor de taliban werkt, aannemelijk is dat de taliban vanaf het begin op de hoogte waren van de tewerkstelling van zijn oom en neef voor het Afghaanse leger.

In derde instantie voert verzoeker aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het weinig logisch is dat er geen eerdere incidenten of geweldplegingen vanwege de taliban hebben plaatsgevonden ten aanzien van zijn oom en zijn neef of de familie. Hij verwijst hierbij naar de aanval van de taliban op hun familiewoning, waarbij er werd geschoten en zelfs een raket werd afgevuurd en waarbij zijn moeder, broer en oom gewond raakten. Hij betoogt dat er aldus wel eerdere incidenten zijn geweest ten aanzien van hem en zijn familie omwille van de werkzaamheden van zijn oom en neef bij het Afghaanse leger.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geeft verzoeker opnieuw een theoretische uiteenzetting. Hij betoogt verder dat de commissaris-generaal niet afdoende heeft gemotiveerd inzake de actuele algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de taliban in Afghanistan en de rechtspraak hierover van het Hof van Justitie en het EHRM. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban aanleiding heeft gegeven tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan met een concrete impact op zijn persoonlijke situatie tot gevolg waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Hij merkt zo op dat er sprake is van een volledige terugtrekking door de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen en dat het huidige regime van de taliban internationaal niet wordt erkend. Hij betoogt dat er op heden geen humanitaire of internationale hulp toekomt in Afghanistan en dat de handel en het banksysteem is verstoord, met hyperinflatie, een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg. Hij wijst erop dat families noodgedwongen hun kinderen verkopen om aan de huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen. Hij is van oordeel dat er een reëel risico bestaat dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, terecht zal komen in een situatie van extreme armoede, waarbij hij in de onmogelijkheid zal zijn om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Hij voert aan dat deze precaire situatie is veroorzaakt door de machtsgreep van de taliban en de terugtrekking van internationale troepen en NGO's en dat deze aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 23 mei 2024 maakt verweerder een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op

de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.6.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 26 juni 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers oom en neef werkten beiden voor het Afghaanse leger. Op 5 augustus 2018 werd er een operatie georganiseerd door een speciale eenheid van de overheid waarbij twee talibanleden in verzoekers dorp werden gearresteerd. In de namiddag, nadat de operatie was afgelopen, werd de familiewoning – waar verzoeker en zijn gezin, maar ook zijn oom woonden – door de taliban aangevallen. Er werd geschoten en er werd tevens een raket afgevuurd. De taliban wisten vanaf het begin dat verzoekers oom en neef voor het leger werkten, via een verre neef van verzoekers vader. Deze verre neef was een talibanleider. De taliban beschuldigden de familie van spionage. Bij de aanval werden verzoekers moeder, broer en oom verwond. Zij werden allen naar een ziekenhuis gebracht. Verzoeker was aanwezig tijdens de aanval door de taliban, maar werd niet verwond. Na een maand hadden de taliban door dat verzoeker en zijn familie niet waren overleden tijdens de aanval, waarop zij verzoekers oom hebben bedreigd en zeiden dat, indien verzoekers oom en neef zich niet zouden overgeven aan de taliban, zij verzoeker zouden meenemen. De taliban zijn daarna teruggekeerd naar het huis, op zoek naar verzoeker. Verzoeker liep echter weg en verborg zich bij de malik. Hij bracht de nacht door in het huis van de malik en is 's ochtends vroeg naar Kaboel vertrokken om van daaruit Afghanistan te ontvluchten.

4.6.3. Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor:

- Taskara's van hem zelf, zijn ouders, zijn drie broers, zijn oom en zijn neef;
- Foto's van zijn neef in het leger en zijn oom bij de lokale politie;
- Een lidkaart van het leger van zijn neef;
- Lidkaarten van het leger en de lokale politie van zijn oom;
- Een werkcertificaat en een formulier van de lokale politie van zijn oom;
- Informatie over checkpoints en de personen die er werkten, waarop zijn neef staat vermeld;
- Een opleidingscertificaat van zijn neef;
- Werkcertificaten van het leger van zijn neef;
- Medische documenten van zijn moeder, broer en oom;

- Een foto van zijn broer die gewond is;
- Een foto van hem met zijn neef.

4.6.4. Er moet allereerst worden opgemerkt dat alle neergelegde documenten kopieën zijn. Kopieën hebben sowieso al een geringe bewijswaarde gezien ze makkelijk door middel van knip- en plakwerk kunnen worden bewerkt.

De neergelegde taskara's van verzoeker, zijn oom, zijn neef, zijn ouders en zijn drie broers kunnen verder hooguit de identiteit van verzoeker en zijn familieleden bevestigen en een begin van bewijs vormen van hun familiebanden. Deze stukken tonen echter niet de tewerkstellingen van verzoekers oom of neef aan of de problemen van de familie met de taliban. Bovendien kan de Raad de commissaris-generaal volgen waar werd gemotiveerd dat de door verzoeker voorgelegde taskara's wazig zijn en dat de persoon op de foto moeilijk identificeerbaar is. De taskara's zijn dan ook niet bruikbaar om te kunnen worden vergeleken met andere foto's van vermeende familieleden. Verzoeker betwist deze vaststelling ook niet.

Wat betreft de voorgelegde foto's van verzoekers neef en oom, herneemt de Raad ook de – eveneens niet-betwiste – vaststelling van de commissaris-generaal dat deze foto's mannen in uniform laten zien, maar dat er niet kan worden vastgesteld of er een familieband bestaat tussen verzoeker en deze mannen en één van de mannen op deze foto's bovendien een zonnebril draagt.

Wat betreft de voorgelegde stukken inzake de tewerkstelling van verzoekers oom en neef voor het Afghaanse leger en/of voor de lokale politie, dient verder ook te worden gewezen op de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update). Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

De voorgelegde medische documenten en de foto van verzoekers gewonde broer kunnen daarenboven hoogstens een aanwijzing vormen voor de opgelopen verwondingen, maar tonen geenszins aan in welke context deze verwondingen werden opgelopen. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft gemotiveerd, *“[vormt] [e]en medisch attest [...] geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.”* Ook deze motivering betwist verzoeker trouwens niet in zijn verzoekschrift.

De door verzoeker voorgelegde foto van hem en zijn neef heeft ten slotte niet rechtstreeks betrekking op de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de voorgelegde stukken in huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.6.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, omwille van een geheel van inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.6.6. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande de oorsprong van de voorgehouden problemen in Afghanistan. Bij de DVZ heeft verzoeker immers gesteld dat hij vreest vermoord te worden door de taliban en heeft hij als volgt geantwoord op de vraag *“Waarom denkt u dat. Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.”*: *“In Afghanistan hebben we veel landbouwgrond. De verre neven van mijn vader waren leden van de Taliban. Nadat mijn vader gestorven was, zochten ze steeds een reden om onze gronden in beslag te nemen. We woonden in dezelfde woning met mijn paternale oom, [A.G.]. Mijn oom, samen met zijn zoon, [M.M.G.], zaten in het Afghaanse leger. De neven van mijn vader gebruikten dit als element om mijn familie en mijn paternale oom te doden. De Taliban heeft een rocket aanval gedaan op mijn huis. Tijdens het incident werden mijn moeder en mijn broer gewond. Na het schietincident op mijn oom, [A.G.], werd hij ook gewond. De Taliban bedreigde mijn familie dat mijn oom en neef moesten stoppen met hun job. De Taliban bedreigde me om me [eveneens] te doden. Ik ben vertrokken vanuit Afghanistan. Na mijn vertrek is mijn oom gestopt met zijn legerdienst en heeft zich aangesloten bij de lokale politie. Hij is er commandant geworden. Toen ik in Turkije was, heeft mijn paternale oom Afghanistan verlaten, vanwege de problemen met de Taliban, en is naar Iran gevlucht.”* (vragenlijst DVZ, 12 augustus 2022, vraag 5). Bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst verzoeker echter, gevraagd naar de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, meteen naar de operatie door de speciale eenheid van de Afghaanse overheid tegen de taliban, op 5 augustus 2018, waarbij twee talibanleden werden opgepakt. Volgens verzoeker werd de familiewoning dezelfde dag nog aangevallen, naar aanleiding van deze operatie en de beschuldigingen door de taliban dat verzoeker en zijn familie informatie hadden doorgegeven aan de overheid (gehoor CGVS, p. 12-13). Zoals verweerder terecht opmerkt, is het zeer opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ nergens spreekt over deze operatie van 5 augustus 2018 of over de beschuldigingen van het hebben doorgegeven van informatie aan de overheid. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, maar verklaarde dat hij bij de DVZ wel degelijk heeft gesproken over deze operatie, maar dat dit niet werd genoteerd. Hij betoogt dat enkel een samenvatting van zijn relaas werd opgeschreven (gehoor CGVS, p. 19-20). De Raad volgt de commissaris-generaal echter dat verzoekers uitleg niet aannemelijk is. Verzoeker werd immers bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd of hij enige opmerkingen had bij het gesprek op de DVZ. Hij verklaarde dat het interview op DVZ goed was verlopen, dat het verslag hem op het einde werd voorgelezen en dat hij al zijn problemen heeft kunnen vermelden (gehoor CGVS, p. 2-3). Verzoeker heeft geenszins aangegeven dat er bepaalde zaken uit zijn asielrelaas niet werden genoteerd, terwijl dit toch redelijkerwijze verwacht zou mogen worden indien op de DVZ belangrijke elementen die hij vertelde niet werden genoteerd. Uit de verklaringen bij de DVZ blijkt dat de taliban verzoekers familie zouden hebben geviséerd om de landbouwgronden in beslag te nemen (vragenlijst DVZ, 12 augustus 2022, vraag 5), terwijl de landbouwgronden niet echt worden aangehaald als de (directe) oorzaak van de problemen met de taliban bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS (gehoor CGVS, p. 19-20). Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker betwist deze motieven en blijft erbij dat het *“algemeen gekend”* is dat het gehoor bij de DVZ inhoudelijk zeer beperkt is en dat aan asielzoekers niet veel tijd wordt gegeven. Hij betoogt dat een aantal elementen van zijn relaas niet werden genoteerd en dat relevante informatie, wegens tijdsgebrek, dus gewoon werd weggelaten. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoeker diezelfde verklaring reeds heeft gegeven op zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar dat dit – terecht – als weinig aannemelijk werd beschouwd. Door enkel vol te houden en te blijven herhalen dat zijn asielrelaas niet volledig werd opgeschreven bij het gehoor op de DVZ, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing niet en stelt hij deze niet in een ander daglicht. Bovendien verstrekt hij geen enkele verklaring voor het gegeven dat hij bij het begin van zijn gehoor op het CGVS heeft gesteld dat alles goed is verlopen bij de DVZ, dat het verslag hem op het einde werd voorgelezen en dat hij daar alle problemen heeft kunnen vertellen (gehoor CGVS, p. 2 – 3). Hiermee gaf hij net aan dat het verslag zoals dit hem op het einde van het interview bij de DVZ werd voorgelezen een correcte samenvatting bevatte van de redenen waarom hij Afghanistan had verlaten. Verzoeker kan dan ook geenszins overtuigen met zijn kritiek.

In zoverre verzoeker stelt dat de operatie van 5 augustus 2018 door de speciale eenheid van de overheid tegen de taliban niet wordt betwist, kan de Raad niet inzien hoe dit gegeven de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan uitleggen. Het gegeven dat er op 5 augustus 2018 een operatie zou hebben plaatsgevonden, betekent nog niet dat deze operatie verzoeker en zijn familie problemen met de taliban heeft opgeleverd.

4.6.7. De commissaris-generaal kan ook worden bijgetreden dat verzoeker *“bijzonder volatiële verklaringen”* heeft afgelegd over het moment waarop de taliban wisten dat zijn oom en neef voor het leger werkten. Zo verklaarde verzoeker in eerste instantie dat de taliban al vele jaren wisten dat zijn oom en neef voor het leger werkten. Wanneer hem dan gevraagd werd of dat het dan een tiental jaren betreft, stelde verzoeker opeens dat de taliban kort voor de operatie op de hoogte waren van de tewerkstelling. Op de vraag hoe lang voor de operatie de taliban dan op de hoogte waren, verklaarde verzoeker dan weer niet te weten sedert wanneer de

taliban exact op de hoogte waren. Hij verklaarde dat zijn oom drie jaar en zijn neef ongeveer acht jaar voor het Afghaanse leger hebben gewerkt. Verder gevraagd of de taliban vanaf het begin van deze tewerkstellingen hiervan op de hoogte waren, bevestigde verzoeker dit vervolgens, tot tweemaal toe (gehoor CGVS, p. 14-15). Aldus geeft verzoeker op korte tijd verschillende antwoorden op dezelfde vraag. Het blijft onduidelijk wanneer de taliban op de hoogte waren van de tewerkstellingen van verzoekers oom en neef. Enerzijds stelt hij dat hij niet weet wanneer de taliban precies op de hoogte waren gesteld, anderzijds dat zij zeker al vanaf het begin van deze tewerkstelling op de hoogte waren omdat de verre neef van verzoekers vader, die tevens een talibanleider is, dit wel tegen hen zal hebben gezegd. Nog stelt hij dat ze kort voor de operatie op de hoogte waren. Deze vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord en betoogt dat hij wel degelijk coherente verklaringen hierover heeft afgelegd. Hij noemt het een inschattingsfout van verweerder en stelt dat hij meerdere keren heeft gesteld dat de taliban vanaf het begin van de tewerkstellingen reeds op de hoogte waren en dit door een verre neef van zijn vader die een talibanleider was. Verzoeker gaat met zijn kritiek echter voorbij aan zijn eigenlijke verklaringen bij het persoonlijk onderhoud. Zo geeft hij van vraag tot vraag een ander antwoord:

“De Taliban wist dat uw oom en uw neef in het leger werkten?

Ja.

Sedert wanneer wisten ze dat?

Ik weet niet sinds wanneer. Want mijn neef en mijn oom, beiden hebben heel lang gewerkt.

Hoe lang voor het incident wisten ze dat uw oom en uw neef voor het leger werkten?

De Taliban waren daarvoor op de hoogte dat mijn familieleden voor de overheid werkten.

Wisten ze dat al vele jaren?

Ja.

Een tiental jaren?

Nee, kort voor de operatie waren ze op de hoogte.

Mijn vraag is: Hoe lang voor de operatie? Is dat weken, maanden of jaren?

Ja, ik weet niet wanneer precies waren ze op de hoogte. Mijn oom heeft rond drie jaren gewerkt. En mijn neef heeft rond 8 of 8 en een half jaar gewerkt.

[...]

Was de Taliban van het begin dat uw oom en neef werkten voor de overheid op de hoogte?

Ja, ze waren al op de hoogte want er was iemand van de stam, verre kennissen van mijn vader, een soort neef. Daardoor waren ze wel op de hoogte.

Dus die leider van de Taliban, die verre neef van uw vader heeft dit verteld?

Ja.

Vanaf het begin dat uw oom en neef werkten voor het leger?

Ja.”

(gehoor CGVS, p. 14-15).

Verzoeker slaagt er niet in om concreet te antwoorden op de vraag sedert wanneer de taliban op de hoogte waren van de tewerkstellingen van zijn oom en neef bij het Afghaanse leger. Het gegeven dat verzoeker uiteindelijk stelt dat de taliban reeds van in het begin op de hoogte waren en bij dit antwoord blijft, doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk eerst meerdere andere antwoorden heeft verstrekt en dit, zoals ook reeds terecht werd vastgesteld door de commissaris-generaal, niet wijst op een doorleefd verhaal.

4.6.8. De Raad volgt de commissaris-generaal vervolgens ook dat het weinig logisch en aannemelijk is dat er geen eerdere incidenten of geweldplegingen door de taliban hebben plaatsgevonden ten aanzien van verzoekers oom en neef of de familie (gehoor CGVS, p. 15). Verzoeker blijft immers volhouden dat de taliban reeds vanaf het begin van de tewerkstellingen van zijn oom en neef bij het Afghaanse leger, en dus jarenlang, op de hoogte waren van hun banden met de overheid, maar dat zij hierdoor nooit in de problemen zijn gekomen. Dit ondanks dat, volgens verzoekers eigen verklaringen, de taliban wel degelijk aanwezig waren in het dorp tot twee jaar voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (gehoor CGVS, p. 10). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn oom en neef ongeveer om de zes maanden voor een maand naar huis kwamen, waardoor de taliban alle gelegenheid hadden om verzoekers oom en neef te bedreigen of aan te vallen. Verzoeker gaf aan dat er nooit eerder iets gebeurde doordat zijn oom en neef, als ze naar de regio en het dorp kwamen, dit stiekem deden. Het komt echter zeer ongeloofwaardig over dat niemand in het dorp op de hoogte was van het gegeven dat verzoekers oom en neef een maand lang thuis waren. Verzoeker verklaarde zo ook dat de taliban aanwezig waren in het dorp. Bovendien gaf verzoeker aan dat er meerdere dorpelingen pro-taliban waren, die aldus makkelijk informatie zouden kunnen doorgeven (gehoor CGVS, p. 15-16). Er kan ook niet worden ingezien hoe het anders mogelijk was dat de taliban, direct na de operatie van 5 augustus 2018, wisten dat verzoekers oom en neef aanwezig waren in de familiewoning. Verzoeker verklaarde hierover zelf dat de taliban van iemand in het dorp hadden gehoord dat zijn oom en neef thuis waren (gehoor CGVS, p. 16).

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord en betoogt dat de aanval van de taliban op de familiewoning, op 5 augustus 2018, voldoende aantoont dat er incidenten zijn geweest ten aanzien van zijn familie. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er worden immers vragen gesteld bij verzoekers verklaringen dat hij en zijn familie voor 5 augustus 2018 nooit enige problemen hebben gekend met de taliban, ondanks de jarenlange tewerkstelling van zijn neef en oom voor het Afghaanse leger (gehoor CGVS, p. 19) waarvan de taliban volgens hem al die tijd reeds op de hoogte waren. Het is opmerkelijk en weinig aannemelijk te noemen dat de taliban, die al jaren aanwezig waren in verzoekers dorp, nooit verzoekers neef en oom hebben gecontacteerd of bedreigd om hen te overtuigen te stoppen met hun werk voor de overheid. Dit doet terecht afbreuk aan geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en verzoeker slaagt er niet met zijn betoog hoegenaamd niet in om de voorgaande beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

4.6.9. Daarnaast kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden dat het totaal ongeloofwaardig is dat de taliban voor ongeveer een maand dachten dat verzoeker en zijn familieleden waren overleden bij de aanval van 5 augustus 2018. De taliban waren immers aanwezig in het dorp, er waren meerdere dorpingen die pro-taliban waren en de talibanleider, die ook een verre neef was van verzoekers vader, had ook een woning in het dorp (gehoor CGVS, p. 10, 16 en 22). Het is dan ook totaal ongeloofwaardig dat zij pas na een maand doorhadden dat niemand werd gedood bij hun aanval (gehoor CGVS, p. 21), zeker gelet op het gegeven dat verzoeker al die tijd gewoon in de familiewoning heeft verbleven. Verzoeker betoogde dat hij voorzichtig was, maar gaf ook toe dat er wel degelijk mensen waren die wisten dat hij daar was (gehoor CGVS, p. 23). De uitleg van verzoeker dat zijn familieleden bewusteloos waren aangetroffen na de aanval en dat de taliban dus niet konden weten of ze gestorven waren of niet, terwijl zij wel gewond werden overgebracht naar ziekenhuizen door de dorpingen (gehoor CGVS, p. 21), kan geenszins overtuigen. Het is ronduit onaannemelijk dat de taliban pas na ongeveer één maand wisten dat verzoeker en zijn familie nog leefden en pas daarna verdere bedreigingen hebben geuit. Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid en betwist deze dan ook niet.

4.6.10. De Raad treedt ten slotte de commissaris-generaal bij dat, zelfs voor zover alsnog zou worden aangenomen dat verzoekers oom en neef hebben gewerkt voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat elk familielid van een lid van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten te maken krijgt met vergeldingsacties en daden van vervolging door de taliban. In de bestreden beslissing wordt hierover correct gemotiveerd als volgt:

“Bovendien dient het CGVS nog op te merken dat, indien het geloofwaardig zou zijn dat uw oom en uw neef bij het Afghaanse leger werkten, quod non in casu, dit nog niet automatisch betekent dat u ook een vrees voor vervolging omwille van die redenen zou hebben. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom en uw neef voor het leger werkten en daardoor werden bedreigd door de Taliban. Er kan omwille van de hoger aangebrachte redenen echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw oom en neef toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Het loutere feit echter dat u een familielid bent van vroegere leden van het leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat ze zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien moet verder ook worden opgemerkt dat u helemaal geen bewijzen heeft voorgelegd die moeten aantonen dat uw oom en neef zich nu ook in Iran bevinden, en dit sinds de machtsovername door de Taliban zoals u verklaarde, waardoor u ook op die manier niet kan aantonen dat uw oom en neef, omwille van problemen door hun functies bij het leger, Afghanistan moesten verlaten. Tot slot dient u er nog verder op te worden gewezen dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat, na uw vertrek uit Afghanistan, andere familieleden van u nog bezoek zouden hebben gekregen van de Taliban, wat dus evenmin wijst op de vermeende problemen van uw oom en neef omwille van hun werk (CGVS, [M.], 26.06.2023, p. 11-12)”.

Verzoeker betwist dit niet en brengt geen informatie of argumenten aan die de gebruikte landeninformatie of de op basis hiervan gedane beoordeling onderuit zou kunnen halen.

4.6.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.6.12. De motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (gepercipieerde) verwestering worden verder ook niet betwist en blijven dus gehandhaafd, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota werd neergelegd. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.6.13. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhouden-de en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Verzoeker toont echter met zijn uiteenzetting, die overigens nergens wordt ondersteund met concrete landeninformatie en waarin hij ook niet toelicht op welke concrete rechtspraak van het Hof van Justitie of het EHRM hij doelt, niet aan dat de situatie anders moet worden beoordeeld en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad benadrukt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband terecht op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie

terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 die door verweerder in zijn aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en de bestreden beslissing staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.10. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. KEGELS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS